

presentació

Amb la convocatòria d'un premi de film assaig, la Universitat Autònoma de Barcelona vol reconèixer la transcendència de la nova societat del coneixement on art i ciència, tecnologia i filosofia, didàctica i entreteniment, objectivitat i subjectivitat es combinen per formar eines de gestió i transmissió del saber inèdites fins ara. El film assaig, que sorgeix amb potència als inicis del segle XXI de l'àmbit del documental per ultrapassar-lo mitjançant paràmetres proposats durant el segle XX per les avantguardes i que utilitza estris preparats per les noves tecnologies, es el modus cinematogràfic més adequat per representar el nou paisatge social en el que les institucions universitàries han de jugar un paper bàsic a través de transformacions tan intenses de la seva actuació com les que estan succeïnt en el nou panorama mediàtic.

Per celebrar i donar a conèixer, especialment a l'àmbit universitari, els productes d'aquesta nova complexitat sociocultural, així com per estendre el seu esperit renovador i capdavanter, s'ha convocat un guardó com aquest, on hi concorren realitzadors nacionals i internacionals amb obres que posen de relleu el caràcter polifacètic que caracteritza el film assaig. En aquesta primera edició s'han rebut més de quaranta pel·lícules de les que se n'han seleccionat tretze, d'entre les quals el jurat decidirà la guanyadora. Aquests tretze films assaig son els que configuren la mostra que presentem a la comunitat universitària, inaugurant un espai destinat a promoure la concurrència de les diferents sensibilitats que la formen.

Josep Maria Català,
Director artístic del Centre de la Imatge de la UAB

66 Sezón
(66 Temporades)

programació dia a dia

Dilluns 28

12 h
FIGURA CON PAISAJE AL FONDO (10')
A TRIBUTE TO DEREK JARMAN (7')
MY PIGMAN (2' 30")
CIRLOT, LA MIRADA DE BRONWYN (50')

16 h
EL PROPOSITO (18')
PERDIDO Y ENCONTRADO (11')
OH UOMO (71')

Dimarts 29

12 h
BOXIANA (31')
SPRAYSIÓN (30')

16 h
QUIÉN MATO A WALTER BENJAMIN... (75')

Dimecres 30

12 h
LE FILMEUR (96')

16 h
NADA QUE CONTAR (10')
66 SEZON (86')

Dijous 1

12 h
Lliurament del I Premi UAB de Cinema Assaig
Projecció de VIVA ZAPATERO, de Sabina Guzzanti
Preestrena a càrrec dels Cinemes Verdi

jurat

Oh, Uomo!
(Oh, Home!)

Roman Gubern
Escriptor i historiador cinematogràfic

Andrés Hispano
Crític de cinema i realitzador

Jordi Sánchez
Professor de cinema i membre del comitè de programació del Festival de Sitges

Totes les activitats són **gratuïtes**. L'entrada a la Sala Cinema està limitada a l'aforament. Les taquilles obren mitja hora abans de cada sessió.

Centre de la
Imatge
de la UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Vicerektorat d'Estudiants
i de Promoció Cultural
Centre de les Arts

CULTURA
ENVIU

Informació:

PUNT DE SERVEIS
Edifici d'Estudiants de la Plaça Cívica
Tel: 93 581 10 21
A/e: punt.serveis@uab.es

www.uab.es/culturaenviu
informació detallada de totes les activitats

PROGRAMACIÓ

I Premi UAB de Cinema Assaig

Del 28 de novembre a
l'1 de desembre de 2005

Sala Cinema de la UAB (Plaça Cívica)

CULTURA
ENVIU

WWW.
UAB.ES/
CULTURA
ENVIU

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Centre de les Arts

films seleccionats

66 Sezón (66 temporades)

Eslovàquia / República Txeca, 2004.
35 mm. 86 min.
Direcció: Péter Kerekes

66 Sezón aconsegueix capturar la memòria de seixanta-sis temporades de bany d'una piscina pública eslovaca mitjançant les quals s'explica la història d'Europa central i de l'est a través de diferents generacions de nedadors que hi han passat. El film mescla les imatges d'arxiu, les filmacions domèstiques i recreacions per a mostrar la piscina com un espai de joc, de sexualitat i d'optimisme. D'aquesta manera, les històries privades acaben per transformar-se en una història universal. Guanyadora del premi dels crítics txecs al millor documental de l'any 2004.

A Tribute to Derek Jarman (Homenatge a Derek Jarman)

Estat espanyol, 2004.
Super-8 mm. 7 min.
Direcció: Juan J. Moreno

El 22 de desembre de 1986, Derek Jarman conegué que era seropositiu. Fins llavors, la vida d'aquest poeta, cineasta, jardiner i activista del drets del col·lectiu gai havia estat inspiració per a molta gent, manifestant la seva sexualitat de les formes més diverses i significatives al llarg de la seva obra. Quan va conèixer la transcendència de la seva malaltia, la va convertir en el factor determinant del seu treball. Després d'una llarga lluita, Derek Jarman va morir el 19 de febrer de 1994.

Boxiana

Estat espanyol, 1999.
Betacam SP. 31 min.
Direcció: Julián Álvarez.

Aquesta obra, al voltant d'un ring de boxa, convida a reflexionar sobre les associacions entre aquest esport, la societat de masses i l'art. Conté entrevistes amb personalitats com el pintor Eduardo Royo, l'escriptor Vázquez Montalban i el locutor televisiu Joaquín Prat. Però també conté una lluita cibernètica amb boxejadors que porten les mans enfundades amb càmeres de vídeo, i les breus aparicions d'una massatgista que vessa les seves feromones sobre el ring. Boxiana mescla la estètica del videoart, la performance i el reportatge en un assaig inclassificable, que trascendeix el marc del ring i arriba a reflexions més agosarades sobre la nostra fascinació per la violència. Julián Álvarez és director de l'escola de cinema i nous mitjans de l'IDEP de Barcelona.

Cirlot: la mirada de Bronwyn

Estat espanyol, 2005.
Beta SP. 50 min.
Direcció: Gerard Gil

Un dia d'estiu de 1966, Juan Eduardo Cirlot va veure en una pel·lícula la donzella Bronwyn sortint de les aigües d'un llac. Aquella imatge canviarà per sempre la vida i l'obra d'aquest poeta preocupat amb les cultures que s'obsessionen amb la mort. Cirlot, crític d'art, símbol i col·leccionista d'espases, és una figura cabdal de l'avantguarda catalana de mitjans del segle XX. A través del testimoni dels seus amics i familiars -Tàpies, Subirachs i tots els membres de Dau al set- assistim a un assaig poètic sobre una de les personalitats més complexes del seu temps. Autor d'un Diccionari de Símbols d'importància cabdal, aquest és el resum vital d'un home que li va a dir a un amic en un ascensor: "¿Te has dado cuenta de que estaremos mucho mas tiempo muertos que vivos?"

El propósito

Estat espanyol, 2005.
MiniDV. 18 min.
Direcció: J. Gabriel Servera i Guillem Sanz Carme

El propósito -definit al començament del film com la intenció de fer una cosa, o de no fer-la- és una reflexió ambigua sobre la natura de l'art: una mirada constructora de móns. Amb mitjans senzills -veu en off i una multiplicitat d'imatges il·lustratives- aquesta peça esdevé un corrent d'onades simbòliques on cada imatge lluita per alliberar el seu sentit enmig de les altres. Amb un sentit de l'humor que fa de la pedanteria una forma de subversió, una bibliografia parcialment inventada i una estructura tan inconnexa com vivaç, El propósito es proposa fer-nos reflexionar sobre el que acabem de veure, sobre el que veiem quan obrim els ulls.

Figura con paisaje al fondo

Estat espanyol, 2004.
DVCam. 10 min.
Direcció: Julián Álvarez.

Les millors vistes turístiques estan disponibles als quioscs i llibreries. Per què hauria de sortir el turista del paisatge per a fotografiar-lo quan la seva presència a la postal li dona tot el seu sentit? Per què ens agrada tant ser una figura insignificant en un marc espectacular? Finalment, per què no gravar-se un mateix en primer terme i relegar al fons tota la resta, ja sigui una piràmide o la Torre Eiffel? Amb aquesta obra presentem un nou gènere: la egomovie. Julián Álvarez és director de l'escola de cinema i nous mitjans de l'IDEP de Barcelona.

Le filmeur (El filmador)

França, 2005.
35 mm. 96 min.
Direcció: Alain Cavalier

Aquest és l'autoretrat, tenaç i brillant, experimental i melancòlic, del seu director Alain Cavalier durant 11 anys, des del 1994 fins el 2005. Aquest diari íntim convida a reflexionar sobre la vellesa, la fragilitat de la vida i la mort. És el mosaic vibrant d'un francirador, de la seva pròpia existència, que ha escollit les imatges que condensen amb més transcendència el pas del temps sobre la seva carn. Un assaig sobre el temps de la càmera i el temps de la vida. Guanyadora del Prix L'Intimite a Cannex 2005.

My Pigman (El meu home porc)

Estat espanyol, 2005. 3 min.
Direcció: María Cañas

Oda social breu i intensa, narrada per un fals presentador de l'antiga televisió japonesa, on s'analitza una semblança natural fonamental: la dels porcs i la dels homes. Construïda en la seva totalitat amb material d'arxiu en blanc i negre, My Pigman ajuda a denunciar la paorosa situació d'ambdues espècies i ens ofereix eines, elements i imatges per trobar una possible harmonia entre les dues parts. Disfressada de simple reportatge, My Pigman és en realitat una petita obra mestra avantguardista i clandestina.

Nada que contar

Estat espanyol, 2005.
MiniDV, Betacam-SP i Super-8 mm. 10 min.
Direcció: Pablo Otero

Nada que contar és l'antiobra del gènere, una paròdia del videoart realitzada en clau de videoart, un petit cavall de Troia audiovisual. Mostra com amb pocs calers, res interessant a dir i un sentit de la vergonya insuficient es pot arribar a ser un bon videoartista. Advertència: part del diàleg és en alemany (que és inescrutable però, com afirmen al film, molt més profund).

Oh, Uomo! (Oh, Home!)

Itàlia. 2004.
35 mm. 71 min.
Direcció: Yervant Gianikian i Angela Ricci Lucchi

Títol final d'una trilogia dels autors sobre la Primera Guerra Mundial que va començar amb Prigioneri della guerra i Su tutte le vette è pace, Oh, Uomo és un documental encarregat pel Museu Històric de Trento. La pel·lícula recull imatges de guerres que mostren cares d'infants inflats per la gana, plens d'impotència i de ràbia, i éssers humans mutilats, amb rostres destrossats i monstruosament refets. Un catàleg anatòmic del cos ferit que reflexiona sobre la repercussió de les guerres en el cos i les vides humanes i que es sorprèn de la nostra infinita capacitat d'oblit.

Perdido y encontrado

Argentina, 2000.
11 min.
Direcció: Arturo Marinho

Octubre de 1996. Un avió d'AeroPerú cau després de deu minuts de vol sense deixar supervivents. L'incident desencadena una sèrie de reflexions sobre la fragilitat de l'existència i la permanència de les coses que ens endinsen potser a la pell del supervivent d'una catàstrofe, del periodista que la narra fotogràficament, d'aquell que s'enfronta a la vida després de veure la mort. Les imatges evocuen un clima oníric, de claustrofòbia, amb primeríssims primers plans desenfocats. Una mirada tranquil·la, però tèrbola.

Quién mató a Walter Benjamin...

Estat espanyol, 2005.
Betacam Digital. 73 min
Direcció: David Mauas

Aquesta obra no és només una reconstrucció d'una mort sinó el viu retrat de l'escenari d'un crim. El setembre de 1940, després de 7 anys d'exili, Walter Benjamin travessa els Pirineus en un intent desesperat d'escapar dels nazis. Un fingit canvi de legislació de les autoritats espanyoles va impedir que tingués èxit. Reclòs a la seva habitació per tres guàrdies que havien de deportar-lo el matí següent, Benjamin es va suïcidar amb una sobredosi de morfina. Va ser enterrat com a catòlic i amb un nom fals al cementiri de Portbou. Aquesta obra desentraña el laberint de pistes corruptes i perdudes que enfosqueixen les raons de la seva mort.

Spraysión

Estat espanyol. 2004.
MiniDV. 28 min.
Direcció: Anabel Gutiérrez-Otero

Spraysión proposa una reflexió sobre els sentiments i emocions humanes a través de les pintades que es troben a les parets de Barcelona. Estructurat en quatre capítols -necessitats, conflicte, odi i amor- combina pintades, música i imatges de la realitat amb les interpretacions dels vianants, estudiosos i graffiteres del col·lectiu "Ovejas Negras". Spraysión posa en imatges estudis del Geses (Grup d'estudis sobre Sentiments, Emocions i Societat) dirigit per la professora María Jesús Izquierdo.

Lliurament del I Premi UAB de Cinema Assaig

Preestrena de VIVA ZAPATERO, de Sabina Guzzanti

La pel·lícula que en la passada Mostra de Venècia va rebre més de vint minuts seguits d'aplaudiments, Viva Zapatero és el film més odiat per Silvio Berlusconi. Sabina Guzzanti, còmica d'esquerres, cineasta i malson del primer ministre italià, va escollir aquest títol com a metàfora del que l'agradaria veure al front del parlament del seu país. Batejada per la crítica com el Fahrenheit 9/11 italià, Viva Zapatero és un valent documental satíric que li ha valgut a la directora la impossibilitat de treballar en la majoria de mitjans de comunicació públics o privats d'Itàlia.

El dijous 1 de desembre, a les 12 h a la Sala Cinema de la UAB, Plaça Cívica.

